

Karol Wojtyła
Ioan Paul al II-lea

Karol Wojtyła

IUBIREA
TOTUL MI-A EXPLICAT

Selecție, traducere și prefață
de
Nicolae MAREȘ

Editura
PRUT INTERNAȚIONAL

EXIȘTI

Doamne,
in acest univers
în lumea fără de sfârșit
EXIȘTI
și-atunci am și eu al meu rost
pogorât să fiu în mormânt
cu moartea pre moarte călcând
dacă în țărână sunt transformat
o părticică din Pasca Ta sunt

CUPRINS

<i>Predoslovie sau Despre dragoste și iubire în gândirea Wojtyliană și a Papei Ioan Paul al II-lea de Nicolae Mareș</i>	5
---	---

CÂNT DESPRE DOMNUL ASCUNS

Țărături de liniște pline	11
Aici nu-i nimic	12
Numai sufletul	13
Nu mă-nspăimânt...	14
Această pavăză bună	15
Apleacă-te, inimă	16
Ce înseamnă că atâta observ	17
Clipa și veșnicia	18
Ador	19
Unde să-L caut	20
Există o frumusețe	21
Veni-va ziua	22
Tot mai mult să crezi	24
Liniștea o întrușipezi	25
Tronează simplitatea	26

CÂNT DESPRE SOARELE NESECAT

Amurgul se lasă	29
Soarele e cel care se îndepărtează	30
Nu-i ca o frunză sufletul	31
Știi	32

Privirea este o liniștită genune	33
Mai întâi m-ascund în cruce	34
Să nu te miri	35
O, creatoare privire	36
Cu totul în mine revin	37
Tatăl nostru	38
În mine-i o vâltoare	39
Din albul imaculat	40
Rugă	41
Cum să-i mulțumesc soarelui	42
Încântarea-i tot ce am... ..	44

CÂNT DESPRE STRĂLUMINĂRILE APEI

1. La fântâna din Sihar	47
2. Când deschizi ochii în adâncul valului... ..	49
3. Cuvintele femeii la fântână, spuse la plecare	51
4. Amintirea ulterioară a întâlnirii	52
5. Convorbirea pe care El în Ea a indus-o și oamenii de pe zidul serii	54
6. Samariteanca	56
7. Noile reflecții ale Samaritencii	57
8. Cânt despre străluminările apei	59

CARIERA DE PIATRĂ

Inspirația	
Binele cel greu	63
Necazul și iubirea	65

PROFILURILE CIRENEULUI

Copiii	69
Simon din Cirena	70

BISERICA - PĂSTORI ȘI IZVOARE

Zidul	75
Postamentul	76
Cripta	77
Sinodus	78
Evangelhia	79
Izvoare și mâini	80

AJUNUL PAȘTELUI 1966

Invocație	
1. Încep convorbirea cu mine însumi	83
2. Încep convorbirea cu Dumnezeu	84
3. Încep convorbirea cu omul, dispută despre însemnătatea lucrurilor	85
Adevărata invocație ori Chemarea către omul care a devenit istorie	87

GÂNDIND PATRIA...

Gândind patria, la arbori mă-ntorc	91
--	----

CUGETĂRI DESPRE MOARTE

Speranța nu se naște din frică	97
Frica de la început	98
Cuvântul ultim al credinței	99
Speranța Cea de Sus	100

STANISLAW

Stanislaw I	103
Pinul polonez	107
Exiști	108

ȚĂRMURI DE LINIȘTE PLINE

Țărmurile îndepărtate ale liniștii din prag se desfășoară
n-ai să le străbați ca o pasăre în zbor.
Trebuie să te oprești și să privești din ce în ce mai
adânc,
până ce sufletul nu-l vei mai clinti din străfund.

Nici o plantă acolo privirea nu-ți desfată
ochii înțepeniți pe loc rămân.
Credeai că viața se ascunde de cealaltă Viață
în străfundul străfundurilor pogorând.

Din acest șuvoi, să știi, nu se mai iese.
Cuprins vei fi de-a veșniciei tainică frumusețe!
Să durezi și iarăși să durezi. Nu întrerupe zborul
umbrelor, durează doar
tot mai luminos și mai clar.

Și-n timpul acesta,
cedează în fața Celui ce de-aici pleacă –
închizându-și încet ușa de la cămăruța lui,
urmând pasul care încet calcă –
în liniștea ce spre adâncul adâncurilor ne poartă.

Respectăm drepturile de autor și cărți

Al meu prieten. Întruna-ți amintești
de acea dimineață de iarnă.
Și-atâtia ani ai crezut, știai cu siguranță
că n-ai să poți ieși din extaz.

Erai deasupra lămpii aplecat, în raza
ce de sus pogora
fără să-ți înalți chipul, căci ce rost mai avea –
nu știai încă dacă acolo, acolo departe,
ești văzut
sau aici – în adâncul ochilor închiși –
ceva se află.

Aici nu-i nimic decât tremurare
și vorbele din efemeritate salvate –
ah, îți rămâne o părticică de mirare,
și-ntregul conținut al veșniciei.

Tu, Mare, câtă vreme primești în pupilele tale
deschise, sub forma cercurilor învălurite,
pare-se că-n tine se-neacă toate abisurile
și toate granițele,
dar cu piciorul ai și atins valul,
și-atunci ți s-a părut
că Marca aceasta-n mine a sălășluit –
atâta liniște de jur împrejur emanând și-atâta frig.

Să te îneci, să te îneci!
Răsucindu-te, și-apoi încet să te-ndepărtezi,
în refluxul acesta fără să simți treptele,
pe care se strâng tremurânde doar sufletele –
sufletul omului, într-o mică picătură scufundat,
sufletul ce de-un curent, până la urmă,-i luat.

Respon

Iubirea totul mi-a explicat,
Iubirea totul mi-a dezlegat –
de-aceia Iubirea o preamăresc,
oriunde pot s-o găsesc.

Sunt o câmpie deschisă, brăzdată de-un
pârâu liniștit,
făr-de talaz care se zbate pe-al curcubeului
arc,
sunt un val potolit ce luminează
până-n adânc
prin frunze neargintate lumini respirând.

Eu – frunză,
în liniștea aceasta ascuns
în pace lăsată de vânt,
de-acum, de zilele ce trec nu mă-nspăimânt,
când știu că toate se duc.

Deasupra-mi, de multă vreme,
cineva-i aplecat.
Umbrele pe la colțul sprâncenelor
nu m-au apăsă,
Ca lumina-s de verdeață plină,
precum verdele făr-de nuanță,
lumina ce cu picături de sânge-i îmbibată.

Această pavăză bună,
ca gheața-i de rece,
și-i jar totodată.
Prin mine trece și deasupra-mi se înalță.
Dacă în urmă mă lasă – credință-i toată.
Credință în a sa deplinătate.

Această pavăză bună,
ca gheața-i de rece,
și-i jar totodată.
În a reciprocității tăcere-i întruchipată.
Iar în această îmbrățișare cuprins –
simt o adiere pe chip.
Liniștea și mirarea, liniștea făr-de cuvânt,
din care nimic nu-nțeleg, nimic nu disting –
În tihna aceasta, deasupra-mi –
pavăza lui Dumnezeu o ridic.

UNDE SĂ-L CAUT...

Până aici Dumnezeu a ajuns
și la un pas de neant s-a oprit,
fiind atât de aproape de-ai noștri ochi.

Inimile deschise credeau...

Credeau inimile simple

Că-n umbra spicelor a dispărut.

Iar când discipolii flămânzi
în boabele de grâu s-au năpustit,
El tot mai adânc în lan s-a ascuns.

– De la mine, dragii mei, învățați-vă
să vă ascundeți,

Acolo unde-S ascuns – exist.

– Spuneți, spice mândre, oare nu știți
unde-I ascuns?

Spice, unde să-L caut, spuneți-mi,
cum să ajung la El,
în acest lan?

EXISTĂ O FRUMUSEȚE

În inimă și-n univers e Domnul,
chiar de se stinge zarea –
Cântul său întruchipează Înțelepciunea
una din cele mai apropiate stele.

Vă împărtășesc o mare taină,
maeștri din Elada:
nu merită ca la existența
ce din mâini vă scapă să vegheați.
Există o Frumusețe și mai adevărată
ascunsă în sângele ce pulsează.

Bucata de pâine –
Mai reală-i decât universul,
Tot mai plin de existență-i Cuvântul –
doar cântul se revarsă ca marea –
soarele-i întunecat
și Domnu-i exilat.

VENI-VA ZIUĂ

Plecând, Fiule,
abisul din suflet, sperit-a,
cel în care totul văzut-am –
Părinte,
Iubirea înscamnă nevoia
de-a cunoaște și gloria.

Privește, Fiule,
nu departe de strălucirea Ta,
aflatu-s-au spicele ce-au pârguit.
Veni-va ziua,
când străluminarea-Ți se va lua,
când lumina Ta
pământului i-o vei da.

Vezi, Părinte,
nu departe de iubirea mea
Privirea-mi se află,
cea în care pentru totdeauna adunatu-s-a
ziua în care totul înverzea.

De pe umeri,
măinile Tale luat-mi-s-au –
Fiule, vezi neantul acesta,
Strălucirea-Ți, când veni-va ziua,
spicelor din pământul reavăn o voi da.

Părinte,
de pe umerii Tăi,
brațele-mi luat-mi-s-au,
întinse sunt pe lemnul de verdeață jupuit
și cu-o lumină palidă,
ca a grâului, umplut-am sorii
ce-n spice i-ai prefăcut.

Plecând, Fiule,
Iubirea-mi cea veșnică
Te va purta oare
pe creasta șuvoiului apropiat?
Părinte, mă despart de privirea Ta,
în care soarele s-a revărsat,
urmează de-acum ochii oamenilor să-i șterg –
că-s năpădiți de lumina lanurilor.

TOT MAI MULT SĂ CREZI

Libris .RO
Res

Să-ți stau în față și cu acești ochi să privesc
cu pupilele în care căile astrilor converg
Ah, ochi neștiutori,

știți Cine în voi se află?

Răpindu-vă vouă și stelelor din strălucirea
cea dreaptă?

Mai puțin să știi, dar tot mai mult să crezi.

Pleoapele să le închizi încet,

în fața luminii tremurânde,

Și-apoi să stăvilești cu privirea

fluxul de pe țărmurile nelumești,

deasupra cărora ziua se întinde.

Fă, Doamne sfinte, ca ochii închiși

pleoapele largi să le deschidă –

și-nconjoară, Doamne, c-un puternic vânt

suflul inimii, ce prin trandafiri tremură

plăpând.

LINIȘTEA O ÎNTRUCHIPEZI

La Efrem, Învățătorule, ia-mă,

și cu Tine să stau acolo,

lasă-mă,

acolo, unde liniștea îndepărtată a țărmurilor

pe aripile păsărilor se lasă,

să stau în verdeață, iar valul se va învolbura

de loviturile vâslei,

în cercurile largi trona-va apa,

rămâne-voi de-a fricii umbră

nesperiat.

Îți mulțumesc că locul sufletului

de vrajbă îndepărtatu-l-ai

și-aici, de adorație înconjurat și de sărăcia

ciudată,

neschimbat o chilie atât de micuță ocupat-ai,

meleagurile nelocuite și pustii adorându-le.

Tu Liniștea o întruchipezi

și marea Tăcere,

scutește-mă de-a mai vorbi de-acum –

și doar cutremurat de Existența Ta să rămân

iar printre spicele coapte

un freamăt de vânt să simt.